

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egész évre 4 frt = 8 korona, félévre 2 frt = 4 korona,
negyedévre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 filler.

Felolvasó szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonos-
hoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkor 81) intézendők.
Nyitlter sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

A főgimnáziumról.

Ha tavaszkor melegebben terjeszti a nap sugarait, ettől megindul a növények nedve, rügyet hajtának a fák s szinte mozgalmas lesz az egész természet. Ez a hatás más körülmények között, más formában is észlelhető. Mi, Köszeg lakói teszem, most a közeledő tanév előtt állunk valami különös behatás alatt. Megnyílik majd az új tanév, s az emberben máris erőt vesz valami különös kíváncsiság, tudni vágyás, hogy hát: mi lesz a tervezett főgimnáziummal? Az alkalom éppen ezuttal nagyon kínálkozó annak firtatására, hogy milyen stádiumba jutott már eddigél ez az ügy; van-e kilátás, ha csak valami kevés is régi vágyunk beteljesedésére, vagy újra húcsút kell-e mondanunk egyik kedvencz tervünknek?

Igy tudjuk, hogy most ezuttal még ott vagyunk, ahol ezelőtt hetekkel, várakozó helyzetben, mivel a közoktatásügyi miniszter részéről kilátásba helyezett ez ügyben kiküldendő szakértő még nem jelent meg a városban s nem szerezhett tájékozást sem az egyik fél, tudniillik a kormány, sem a másik fél: Köszeg szab. kir. város részéről. Hanem ez talán jó is van így, hogy nem ért még ide a szakember és folyt tanácskozás ebben az ügyben, mert lehet, hogy nekünk kell előbb egyet-mást tisztáznunk, egy-más adatot beszerezni, amit eddig, lehet, nem tettünk meg s ami nélkül nem sok kilátással tárgyalnak az illetékes körök az érkezővel. Éppen azért idejéü és helyén valónak találjuk az ügghöz való hozzá-

szólást s szívesen engedünk tért egy beavatott férfi következő figyelmeztető sorainak:

A város — mondja szíves tudóstónk — karolja fel a főgimnázium ügyét a leglelkesebben és küzdjön érte bátran és férfiasan a végletegig. Tudhatják éppen a város intézői, hogy mennyi fáradságba, utánjárásba kerül ma csak valami kisebb kedvezménynek az elnyerése; mennyivel több szívósságot és meghányást-vetést igényel tehát egy olyan ügynek a megoldása, minő nálunk Köszegen a főgimnázium terve. Nagyon szép és a községi és község-kerületi lakosok hálijára nagyon érdemes nagyságos Szájbely Gyula országgyűlési képviselő ama, eddig sikerrel járó közbenjárása az ügy előmozdítására, de tartunk tőle, hogy mire az ügy itt a helyszínén elbirálás alá kerül (bocsánat e föltevésünkért!), ott beuu a városházán uem lesznek eléggé tájékozottak, hogy úgymondjuk, *schlagfertig*-ek, mikor az ügyet komolyan kell megindítani s a kiküldött miniszteri biztoshnak felvilágosításokkal szolgálni. Nem tudunk róla ugyan bizonyosságot, de ha tény az, amiről beszélnek, hogy a város kétféle alaplól indul ki a főgimnázium megszerzésére uézve, még pedig abból, hogy vagy a benczésekkel, vagy azok nélkül, tehát a gimnázium felső osztályait esetleg *állami* néven akarja megszerezni, — úgy ez az utóbbi törekvés hibás nemcsak, de teljesen czélt tévesztett. Hogy miért, azt megmondjuk akkor, amikor majd erről komolyan lesz szó. A főgimnáziumot csak az egyedül hívatott tényező, a benczések segítségével lehet fölállítani. És azért nem

volna utolsó dolog, hanem fölülte kívánatos, ha a város, mint az ez ügybe már a kormány által is belevont faktor-, mondjuk talán főfaktortól megtudná, hogy milyen alapra helyezkedjék a kormány emberével fölveendő tárgyalások alkalmával. Mert azt megint, hogy miként és mennyiben járuljon a rend hozzá a főgimnázium létesítéséhez, azt majd elvégzik ketten, t. i. kormány és rend; ahhoz mi községiek nem kellünk. Minket pusztán csak az érdekelhet, hogy fognak-e módot találni arra nézve, hogy a tanácskozás kormány és város között ebben az ügyben mielőbb meginduljon és valami eredményre végződjék. Mert mi ezt óhajtjuk, annyival is inkább óhajtjuk, várjuk, mivel a főgimnáziumnak létesítése a városra nézve majdnem életkérdés. Valószínűleg rendezik a középtandákat olyan formán, hogy csonka intézetet, azaz 4 osztályu gimnáziumot nem tőrnek meg többé. Akkor aztán megeshetik, hogy a meglevőt is elveszítjük s kitörölik a szemünket — mint már annyiszor — valami más értéktelen portékával.

A város tehát legyen résen. Fontolja meg jól a dolgokat, mert eljárásnak mikéjntétől, őszinteségétől rendkívüli sok, taláu minden függ.

Sport.

A Magyar Kerékpáros Szövetség 1897. évi szeptember hó 5-én IV-ik rendezévi tanácsülését Szombathelyen tartja, mely alkalommal a Vasvármegyei Sport-Egyület gr. Batthyány Lajos v. b. t. t. védnöksége alatt nemzetközi kerékpárversenyt és ezzel kapcsolatos ünnepeket rendez.

TÁRCZA.

A vörös-kereszt története.*

Ennek a századnak a második felére esik a krimi (oros) hadjárat, a melybe csak Angolország 25,000 fnyi szárazföldi katonát küldött. 1854. szeptember 20-án vívták meg az almai véres ütközetet. Az angolok katonai kórházait a Bosporus partján helyezték el s megbömbögt az ágyú, ropogott a puská, csattogott a kard s dobogott a föld tűzbe rohanó csapatok lába alatt: máris megjelentek betegekkel és sebesültekkel a kórházak. Sőt el sem férték azokban. Szenvedéseik fölött vigasztaló angyalként állott egy leány, a ki faradhatatlanul foglalkozkodott velük. A neve: Miss Florence Nightingale. Egy angol leány volt, a ki azt vallotta: azért van érző szíve az embernek, hogy a szenvedőkön segítsen. Az angol leány ekkor azt a tapasztalatot szerezte, hogy több katonát balt meg a kórházak túlszűfoltasága és a kellő ápolás hiánya miatt, mint a csatatéren holtrasebzettten.

Ez az igen megdöbbentő tapasztalat arra indította az angol kormányt, hogy a kórházakat a csata éren állítsa föl, jó előre ellátva azokat minden gyógyítószerszerrel és főleg képzett ápolónőkkel, a kik a mellett, hogy értenek a betegekkel való bánáshoz, lelkiükben hordják a könyörületnek köteleességét. Ezért ápolónők-képzőintézetet állított föl, a melynek vezetője, éltetője s a háborúban első munkása a hős leány volt.

Egy emberbarát, Dunant Henrik, ezekről értesülven, egy későbbi háborúnak híros esatamezejére,

A magy. vörös-kereszt-egyesületnek *A vörös hősök* cismen kiadott s hozzáuk lamertetés csaljából küldött füzetéből.

a szolferinói (olasz) csatatérré ment, a hol ugyan-azt a tapasztalatot szerezte, a melyet az angol leány a krimi hadjáratban. Emlékezés Szolferinóról című alatt írta össze tapasztalatait. Ezeknek a veleje itt következik:

„Ezrekre ment azok száma, a kik (1859. június 24-én) elpusztultak a kórházakban, mert nem volt elegendő orvos, nem volt kellő számú ápoló, nem volt helyiség elég; kevés volt a szállító eszköz, a kötöszter, sőt még víz sem volt. Kimondhatatlan nyomorúságot, szenvedést és gyötrelmet enyhíthettek volna, ezreit a katonákuk menthették volna meg, ha kielégítőbb az egészségügyi szervezet.”

Szolferinónál művelt nemzetek vívták az élet-halál véres harcát: mégis megdöbbentően nagy volt a szenvedők száma, a kik forró lázokban meg csak néhány csöpp vízzel sem enyhíthettek égő gyötrelmeiket. A borzalomnak és szenvedéseknek micoda látványossága várható ott, a hol felbarbár nemzetek gyűlölete szegődteti magához társul a halált. Harczmezők, a melyeken temetetlenül hagyott, borzasztóan megcsönkított hullák között, sebeikben vergődő felhalottak várják az irgalmas halált, nehéz sőhajók és elepeztő kínök között.

A halállal vívdók gyötrelmein segítsen az élő irgalom! Mikent? Erre kereste és adta meg a feleletet Dunant Henrik említett munkájának második részében, a mikor azt indítványozta, hogy önkéntes társulatokat, egyesületeket alakítsanak, a melyek hivatva volnának, a katonai hatóságok támogatásával, megdelmet nyújtani úgy a harczmezőn, mint a kórházakban a betegek és a sebesültek felgyógyul-
táig; béke idején pedig készülni erre a nemes mun-ára s megjelenni mindenütt, a hol ragadó betegség, tűzvész, vízáradás csapásainál sújtott embertársaink segítségünkre szorulnak. A tanulság Dunant munkájából az volt, hogy

a legkitünőbb katonai egészségügyi szervezet is elégtelen a baj nagyságival szemben és hogy a sebesültek szenvedéseinek és a háborúág ezerféle bajainak enyhítésére a társadalmaknak kell egyesületeket alakítani. E könyv hatásaként Dufour svájci tábornok elnökelete alatt Genfben értekezletet tartottak s ennek eredménye volt az 1863. évi október 23-án, szintén Genfben tartott nemzetközi értekezlet, a melyen Európának legtöbb állama képviseltette magát s a melyen bat napi tanácskozás után megalkották a nemzetközi vörös-kereszt-egyesületet.

A hozott határozatot tíz pontban foglalták össze. Tartalma az egyezménynek ez:

Minden államban egy országos egyesület alakul assal a feladattal, hogy háború esetén minden hatalmában lévő eszközrel a beteg és sebesült harczosok segítségére és ápolására siet, hivatalos nyelven szólva: közreműködik a hadseregek egészségügyi szolgálatában;

o feladatához képest korlátlan számban fők-egyesületeket alakít s a tagok által a gyógyító eszközök, kórházak stb. költségeire pénzt gyűjt; továbbá önkéntes betegápolókat nevel, gyógyító- és kötösztereket szerez a háború esetén már szervezeten vonul ki a harczterre vörös-keresztben fehér zászló alatt; az egyesület személyese is vörös-keresztben fehér karkötőt kap minden országban;

esek az országos egyesületek nemzetközi értekezletet tartanak s tapasztalataikat a genfi bizottság által köslik egymással.

Ez a tanácskozás megkülönböző okajtasokat is kifejezett s ezeknek az volt a czélja, hogy a táborban megjelenő ápolókat, orvosokat, a hozzátartozókat és a kórházakat a hadakozók kiméjlik meg, sőt őrizzék és védjék.

Egy újabb nemzetközi értekezletnek 1864. évi aug. 8-tól 22-ig tartott tanácskozása, a melyben Baden, Belgium, Franciaország, Spanyolország, Hensen-Darmstadt, Olaszország, Portugália, Hollandia, Poroszország, Helvetia, Württemberg, az Amerikai Egyesült-Államok, Nagy-Britannia, Svéd- és Szászország küldöttei vettek

